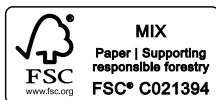

Emily Collins

IN MY PISTACHIO ERA

Vertaling Marijke Aarnoutse

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 HarperCollins France

Oorspronkelijke titel: *In my pistachio era*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Marijke Aarnoutse

Omslagontwerp: Cédric Escarbel

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Kelley McMorris/Shannon Associate

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: Scandbook Nørhaven, Denemarken, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2175 1

ISBN 978 94 027 7849 6 (e-book)

NUR 302

Eerste druk november 2026

Published by arrangement with HarperCollins France.

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins France, 83-85, boulevard Vincent-Auriol, 75646 PARIS CEDEX 13. Het is voor het eerst uitgegeven in 2026 in het Frans onder de titel *In my pistachio era*.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

- Verslaving aan pistache.
- Beschrijvingen van gerechten die een onbedwingbare honger kunnen opwekken.
- Een ziekelijke obsessie voor Taylor Swift (en haar songteksten).
- Gebruik van autojargon waardoor je zin krijgt om je auto uit elkaar te halen.
- Herhaaldelijke tractorpech.
- Verhoogd risico dat je met je handen gaat praten terwijl je te pas en te onpas '*mamma mia*' uitroept.

Julliette

Twee dagen. Zoveel tijd heb ik nog in Toscane, voordat ik weer terug naar de middelbare school moet. Zoals elke zomer vliegen de dagen hier veel te snel voorbij.

Ik zou wel graag die superkracht willen hebben waarmee ik de tijd kan stilzetten, het moment kan bevriezen om alle details van het landschap voor me in me op te nemen. Ik zit op een stenen muurtje in de heuvels van Monteluce, en ik geniet van het uitzicht.

De lucht ruikt naar warme aarde en wilde kruiden. De olijfbomen glanzen in de zon, hun bladeren trillen zachtjes in de lichte bries. Ik zou het allemaal willen onthouden: het licht van de ondergaande zon op de heuvels, de honingkleurige huizen die dicht tegen elkaar aan staan, de straatjes met kasseien waar ik steeds weer over struikel.

De ondergaande zon verwarmt nog steeds mijn huid. Ik voel me kalm en sereen. Soms zeg ik tegen mezelf dat ik hier altijd wel zou willen blijven. Vanwege mijn *nonna*, dit landschap, deze rust.

Maar vooral...

Voor die tiramisu met pistache.

Voordat de vakantie begon, vroeg ik nieuwsgierig aan mijn vriendin Lisa hoe ze wist dat ze verliefd was op Léo. Nou, klinisch gezien heb ik nu dezelfde symptomen als zij: ik glimlach dom, mijn hart gaat tekeer, ik heb rode wangen en ik heb een onbedaarlijke lust om van dit verslavende gerecht te eten. Het is dus zeer waarschijnlijk dat ik verliefd ben op deze tiramisu.

Ik steek mijn wijsvinger in mijn dessert en breng hem vervolgens naar mijn mond. De koude room plakt aan mijn huid en smelt dan langzaam op mijn tong. Het is zacht, zoet en een beetje pervers. Het is een gebaar dat ik absoluut niet in het bijzijn van een ander zou durven maken.

Ik slaak een zucht van genot en sluit even mijn ogen. De mascarpone is troostend en verzacht de bitterheid van de cacao. De stukjes pistache barsten open en vormen kleine vonkjes voor mijn smaakpapillen. Een golf van warmte overspoelt me en dat is belachelijk, maar tegelijkertijd heerlijk.

Ik lik mijn vinger nog een keer af, om er zeker van te zijn ieder klodertje te hebben geproefd, en krijg vervolgens het koekje te pakken dat de onderste laag van het dessert vormt. Het is perfect doordrenkt met koffie en heerlijk zacht. De kers op de taart, maar dan eigenlijk omgekeerd.

Ik eet mijn tiramisu langzaam op, genietend van elke hap. Een vreemd gevoel bekruipt me, een mix van vreugde, nostalgie en verdriet.

Ik zou hier zo graag willen blijven.

‘Wat doe je hier helemaal alleen, *tesoro*?’

Ik schrik op van de stem van mijn oma. Ik veeg met mijn hand langs mijn mond, terwijl het bewijs van mijn misdaad op mijn schoot ligt en dramatisch leeg is.

‘Alweer een stukje?’ vraagt ze met een zachte glimlach.

‘Het is zó lekker. Ik voel me er zó goed door.’

Mijn bekentenis tovert een nog bredere glimlach op haar gezicht. Ze gaat naast me zitten en bekijkt het uitzicht. Haar zilverkleurige haar zit in een knot. Ik laat mijn hoofd tegen haar schouder rusten.

‘*Voluttà*,’ mompelt ze. ‘Dat is wat je ervaart.’

‘*Voluttà*? Voor een tiramisu?’ fluister ik onzeker.

‘Om te beginnen. Met een beetje geluk voel je dat later uiteindelijk voor iemand.’

‘Dat betwijfel ik.’

‘Tot die tijd... Er staan nog drie stukken in de koelkast, wil je er een?’

Ze staat op, steekt haar hand uit en trekt me achter haar aan naar haar huis. Ik werp nog een laatste blik op Monteluca en de schitterende zonsondergang.

Misschien kun je wel verliefd worden op een plek, op een licht, op een geur of op een smaak. Plotseling begrijp ik dat ik niet alleen van dat toetje houd. Het is dit moment, dit dorpje, deze warmte, deze rust.

Mijn eerste... *voluttà*.

1 Genot.

Van: De Globetrotters

Aan: Juliette

Onderwerp: Welkom bij De Globetrotters!

Lieve Juliette,

Bedankt voor je aanmelding!

Je hoort nu bij De Globetrotters, een community van vrije en moedige vrouwen die hun leven veranderen, op ontdekkingsreis gaan, fouten maken, opnieuw beginnen... en samen vooruitgaan.

Hier vind je praktische tips, eerlijke verhalen, een echte zusterlijke band en alle inspiratie die je nodig hebt om je eigen pad uit te stippen.

Je kunt nu meteen je profiel aanvullen met je locatie, je voorstelberichtje plaatsen of meedoen aan een discussie.

We zijn superblij dat je erbij bent – en welkom bij het avontuur ♥

Het team van De Globetrotters

‘Voor wie de stap zet. En niet bang is om opnieuw te beginnen.’

HOOFDSTUK 1

Juliette

‘We Are Never Ever Getting Back Together’ – Taylor Swift

‘Juliette?’

‘Hm.’ Ik hou mijn ogen door de voorruit strak op het landschap gericht. Elke boom, elk verkeersbord, elke afslag van deze snelweg ken ik. We rijden deze route elke zondag tussen drie uur en halfvier. Het is geen gewoonte meer, het is een ritueel.

Vroeg vertrekken om files te vermijden.

Honderdvijfentwintig rijden ‘om brandstof te besparen’ en ‘om onszelf niet in gevaar te brengen’.

Nooit de airco aanzetten ‘tenzij het medisch noodzakelijk is’.

Nooit de radio te hard zetten, ‘want dat is te vermoeiend voor je gehoor’ en ‘je moet je aandacht op de weg blijven houden’.

Ik weet het nu zeker: ik zie meer op tegen deze ritjes heen en weer met Adrien dan tegen de zondagse lunch bij zijn ouders.

En toch is die lunch een beproeving: eerst heel lang borrelen, dan een gebraden lamsbout (of een ander gerecht met het stempel ‘Adriens favoriet’), gevolgd door een fruitig dessert (Adrien heeft een hekel aan chocolade en ik vraag me nu af hoe ik die ketterij zo lang heb kunnen accepteren) en ten slotte oneindig lang met een kop koffie blijven zitten. Het ergste zijn de gesprekken over onze relatie, onze toekomst, de namen van onze toekomstige kinderen en het kopen van een huis... want de burens verkopen toevallig hun huis en dat biedt ongelooflijk veel mogelijkheden.

Ik ben daar veel te jong voor.

Te jong om ingerichte keukens te bekijken.

Te jong om te worden opgesloten in een lot dat helemaal niet bij me past.

Adrien knikte enthousiast. Ik vermoed dat hij zelfs al weet welke gezinsauto hij wil kopen. Ik had me beperkt tot een glimlach. Nu doen mijn wangen verrekte veel pijn.

‘Weet je zeker dat het goed gaat?’ vraagt mijn vriend bezorgd.

‘Ja, geweldig!’ antwoord ik.

Mijn leven glipt me volledig uit handen en zelfs met Adrien naast me voel ik me eenzaam en machteloos. Ik moet de controle terugkrijgen, ik moet weer Juliette worden.

En dan niet Juliette, de toekomstige vrouw van Adrien. En ook niet Juliette, de toekomstige moeder.

Ik hou van kinderen en sluit het idee om zelf ooit moeder te worden niet uit. Ik heb mijn vriendinnen van de universiteit zien trouwen; enkelen van hen hebben al één, twee of zelfs drie kinderen. Ze stralen dat zelfvertrouwen uit, die kalme vastberadenheid die je ziet bij mensen die precies weten waar ze naartoe gaan.

Ik ben niet bang voor wat er zou kunnen gebeuren, maar voor wat er nooit zal gebeuren als ik zo doorga. Ik heb het gevoel dat ik een keuzemoment heb gemist en dat ik nu op de automatische piloot door een te smalle gang loop.

‘Je zou er eens een paar dagen tussenuit moeten,’ stelt Adrien voor. ‘Je hebt veel te hard gewerkt.’

Het lastige aan Adrien is dat ik nooit weet of de man of de arts aan het woord is.

‘We zouden naar mijn zus kunnen gaan,’ zegt hij enthousiast. ‘Dat zal ons goed doen. Je bent dol op mijn neefjes en dicht bij hun huis is een geweldig park waar die kleintjes...’

Mijn hele lichaam verstrakt. Ik heb het gevoel dat er een massief gewicht op mijn borstkas drukt waardoor ik niet goed kan ademen. Ik sluit mijn ogen en concentreer me op mijn ademhaling. Langzaam kom ik tot rust.

‘Trouwens, ik heb volgende week een congres voor cardiologen. Ga anders met me mee?’

‘Het komt wel goed. Ik ga juist van je afwezigheid profiteren door lekker uit te rusten en series te kijken.’

Ik werp hem een glimlach toe. Die is zo oprecht als hij maar zijn kan, misschien omdat het vooruitzicht om een paar dagen alleen te zijn me echt goed doet.

De dag nadat Adrien naar zijn congres is vertrokken, neem ik eerder vrij van mijn werk om te profiteren van de laatste zomerse zonnestralen en maak ik een wandeling. Parijs is rustig. Ik loop de straat in die naar mijn flatgebouw leidt.

Plotseling blijf ik staan.

Enkele weken geleden heeft een Italiaanse traiteur zijn deuren geopend. Ik heb nog geen tijd gehad om er een kijkje te nemen, maar de etalage puilt uit van de verse pasta, vleeswaren en kleurrijke antipasti. Ik druk mijn handen tegen het glas. Letterlijk. Ik zie er vast uit als een kind voor een draaimolen.

Ik duw de deur open en de geuren blazen me bijna omver van geluk: vers gesneden basilicum, gekonfijte tomaten, Parmezaanse kaas die op het allerlaatste moment is geraspt. Het lijkt wel alsof ik een droom binnenstap waarin, wonder boven wonder, niemand me vraagt ‘of ik drie of vier slaapkamers wil in deze prachtige villa’.

Iets in mij (iets wat diep verborgen zat, onder het stof en bijna vergeten) komt weer tot leven. Italië. Nou ja, mijn beeld van Italië, dat van de zomervakanties bij mijn nonna, met haar bloemetjesschorten en haar ‘*mangia, tesoro, je bent veel te mager*’.

Het is de geur van mijn jeugd, van zorgeloosheid en luchtigheid.

Een man met een schort voor kijkt op, toont een brede glimlach en zegt met een zangerig accent: ‘*Buonasera!*’

En, als in een reflex, nog voordat mijn hersenen de tijd hebben om te protesteren, antwoordt mijn mond: ‘*Buonasera...*’

Met dat accent. Het echte. Dat ik dacht te hebben begraven samen met mijn Italiaanse zomers. Ik blijf als aan de grond genageld staan. Ik spreek Italiaans. Natuurlijk spreek ik Italiaans. Waarom vergeet ik altijd dat ik Italiaans spreek?

Het ruikt precies zoals in de keuken van mijn nonna. Precies zoals toen ze *cannoli*¹ maakte en ik als klein meisje aan het eind de kom mocht uitlikken.

En dan... zie ik het.

Tiramisù alla pistacchio – fatto in casa.

1 Siciliaanse gebakje of nagerecht; een knapperige rol gevuld met ricotta.

‘Ik wil... die,’ zeg ik en ik wijs met mijn vinger naar het gerecht. ‘Een groot stuk. Nou ja... een redelijk stuk. Een redelijk groot stuk.’

‘*Una porzione generosissima*,’¹ stelt de verkoper me met een knipoog en een glimlach voor.

Ik kom thuis in een roes en met de doos, die helemaal niet zo klein is, stevig tegen me aan gedrukt. Ik schop mijn schoenen uit, gooi mijn tas neer en plof op de bank. De tiramisu staat trots op de salontafel; verleidelijk, onbeschaamd, perfect.

Ik maak de doos open. De room golft zachtjes. De stukjes pistache glanzen als kleine smaragden. En dan... doe ik iets wat ik al meer dan tien jaar niet meer heb gedaan.

Ik steek mijn wijsvinger erin.

Zonder schaamte.

Zonder lepel.

Zonder waardigheid.

‘Hemels,’ kreun ik.

Deze tiramisu, deze room, is het beste wat me is overkomen sinds... Ik durf mijn diepste gedachten niet eens uit te spreken, zo beangstigend vind ik het.

Ik lik het laatste spoortje mascarpone op en zet het lege doosje terug op de salontafel. Ik voel me goed. Dat komt niet alleen door de suiker of de volle smaak van de room. Ik voel me vrij en iets lichter.

‘Juliette, heb je al tijd gehad om naar het dossier te kijken dat ik op je bureau heb gelegd?’

‘De Globetrotters?’

Mijn leidinggevende knikt. Ik werk sinds drie jaar bij dit marketing-bureau. Dagelijks analyseer ik gegevens, lees ik cijfers en probeer ik er betekenis aan te geven. Ik praat over spreadsheets, grafieken en KPI's zoals sommigen over het weer of koken praten.

‘Ja, ik heb de gegevens vanmorgen bekeken. Hun platform doet het goed: veel activiteit op sociale media, veel interactie tussen gebruikers, en een community die snel in actie komt als ze een evenement lanceren. Hun nieuwsbrief wordt uitzonderlijk vaak gelezen.’

¹ ‘Een zeer royale portie’.

Op mijn scherm staat het dashboard van de website van De Globetrotters nog steeds open. Ik ben druk bezig met het opstellen van een advies om hun marketingstrategie te verbeteren: de zoekmachineoptimalisatie perfectioneren, de webshop structureren, effectieve conversiefunnels creëren...

Kortom: dit is serieus. Strak. PRO-FES-SIO-NEEL.

In theorie, want nadat ik hun statistieken had bekeken (conversiepercentages, betrokkenheid, koopgedrag, dat soort dingen waar consultants kippenvel van krijgen) heb ik de site eens nader bekeken.

De Globetrotters vormen een community van vrouwen die van de ene op de andere dag alles achter zich hebben gelaten om het leven te leiden waarvan ze droomden. Het is een plek waar men kan discussiëren over of hulp kan vragen bij een nieuwe start.

Sommigen beginnen op hun veertigste een tweede leven. Anderen zetten een bedrijfje op in een afgelegen berggebied of in een stad waar ze absoluut niemand kennen – met een enthousiasme dat grenst aan roekeloosheid, maar wel respect afdwingt.

Als ik de Instagrampagina van De Globetrotters open, lees ik twee verhalen.

Dan een derde.

En ook een tiende.

Tegen de tijd dat ik naar bed ga, is het bijna drie uur 's ochtends. Mijn brein is oververhit: tientallen vragen tollen langs elkaar heen en botsen tegen elkaar op – vragen waar ik nooit aan durfde te denken, laat staan dat ik ze hardop durfde uit te spreken.

Een paar uur later probeer ik de controle over mijn leven terug te krijgen. Ik ruim een beetje op, controleer mijn rekeningen en ga even boodschappen doen. Ik bel mijn ouders en stuur twee berichtjes naar Adrien. Ik probeer me op een boek te concentreren, maar dat lukt niet. Het voelt alsof ik tegen mijn eigen instinct vecht. Mijn gedachten zweven ergens tussen de berichten van De Globetrotters, de Italiaanse traiteur en mijn geweten, dat ongeduldig met zijn voet stampet.

Aan het eind van de dag geef ik het toch maar op. Na een bezoekje aan de Italiaanse traiteur zak ik onderuit op de bank, moe gestreden om weerstand te bieden... aan mezelf. Op tv voert Meredith

Grey een openhartoperatie uit, redt ze haar liefdesleven, voorkomt ze twee familiedrama's en gaat ze daarna iets drinken met haar vriendinnen.

In minder dan een uur.

'Hoe doet ze dat toch?' zeg ik zachtjes hardop.

Ik heb pistachechocolade (wat een fantastische uitvinding) naar binnen gewerkt, de vaatwasser aangezet, weer drie inspirerende ik-vertrek-verhalen gelezen, en ik ben al helemaal op. Ik trek de deken over mijn benen. Mijn hart klopt iets te snel. Ik heb een raar gevoel net onder mijn ribben: een mix van verlangen, paniek en mogelijkheden.

Ik begin op internet te zoeken, ga terug naar de website van De Globetrotters, open drie nieuwe zoekvensters... Ik zou graag willen zeggen dat ik wat hyper ben door de suiker, maar ik weet dat het niet daardoor komt.

De tabbladen stapelen zich op, mijn hartslag gaat tekeer.

Ik ben klaarwakker. Voor het eerst in mijn leven sta ik mezelf toe een ander pad te volgen dan het pad dat van me wordt verwacht. Het mijne.

Het pad waarop ik zelf over mijn leven beslis.

Het pad waarop ik me niet meer probeer te vormen naar een keurslijf dat me niet past.

Voor het scherm blijf ik even doodstil zitten. Niets van dit alles is verstandig. Het is opwindend, gek, ondoordacht. Misschien zelfs een beetje onverantwoordelijk.

'O, verdorie...'

Het is drie uur in de ochtend. Ik heb geen idee wat me te wachten staat. Maar ik weet – ik voel – dat het ongelooflijk gaat worden.

Enkele dagen later

'Hoe laat vertrekt je vlucht?' vraagt de taxichauffeur die het portier voor me openhoudt.

'Over drie uur.'

Ik ga op de achterbank zitten en langzaam dringt tot me door wat ik aan het doen ben. Ik laat alles achter me: Adrien, het appartement, de etentjes op donderdag met zijn saaie collega's, de lunches op zondag bij zijn ouders die geobsedeerd zijn door de witte vloerbedekking.

Ik laat zelfs die lichte, grijze, deprimerende regen achter me. Het is het begin van de zomer, verdorie!

Met moeite kan ik de lach tegenhouden die in mijn keel opborrelt.

Op het vliegveld, nadat ik mijn koffers heb afgegeven, trakteer ik mezelf op mijn enige zwakte: een golden chai latte. De romige melk en de geur van de kruiden kalmeren me. Terwijl ik ervan geniet, ga ik in een stoel zitten om de instructies die ik van het secretariaat van het *municipio*¹ van Monteluca heb gekregen, nog eens door te lezen. Achter in het dossier zijn foto's van het dorp toegevoegd: groene luiken, muren in de kleur van de zon, een bestraat plein met in het midden een fontein. Precies zoals in mijn herinnering...

Monteluca ligt hoog op een heuvel, badend in licht, omringd door kastanjebossen. Als ik even naar de foto van een meer met groene en blauwe schitteringen kijk, stel ik me al voor dat ik aan de oever sta, in de boomhouding op mijn yogamat.

In totaal negenhonderdvijfentachtig inwoners. Binnenkort negenhonderdzesentachtig. Minder dan het aantal post-its dat ik in een week op kantoor gebruikte.

Ik kijk omhoog naar de grijze wolken boven Parijs. Om me heen is iedereen druk in de weer. Mensen schreeuwen en rennen... De mededelingen worden nog een keer omgeroepen. De terminal van glas en staal straalt geen warmte of vreugde uit.

Binnenkort is dit leven niet meer van mij.

Ik sta te trappelen van opwinding en krijg pijn in mijn wangen van het dwaas glimlachen naar de foto's. De laatste zijn van het huis.

Mijn huis. Dat ik in een opwelling heb gekocht, dankzij de erfenis van mijn nonna. Ik heb er een belachelijke, zelfs angstaanjagende prijs voor betaald.

Het huis is van steen, door de tijd gehavend, maar vol charme. Rozen klimmen tegen de muren op en bedekken de gevel. Het overdekte terras biedt een vrij uitzicht op de Toscaanse heuvels, omzoomd door kronkelende weggetjes die lijken op een doolhof van aarde en stof.

Ik stop mijn oortjes in mijn oren en zet mijn nieuwste Spotify-speellijst aan, die ik Voluttà heb genoemd. Terwijl 'We Are Never Ever

¹ Gemeentehuis.

Getting Back Together' met veel bombarie begint, denk ik even aan Adrien.

Mijn ex-vriendje heeft me nooit echt begrepen. Anders had hij mijn verlangen naar vrijheid wel opgemerkt voordat ik de deur voor zijn neus dichtsloeg.

Plotseling kondigt een stem aan dat het boarden voor de vlucht naar Florence, gate B, is begonnen. Mijn benen beginnen te tintelen.

Mijn nieuwe leven wacht op me en ik brand van ongeduld om het te ontdekken.

Vijftien minuten. Het kostte me precies vijftien minuten om mijn glimlach te verliezen en alles te vergeten wat ik de afgelopen drie jaar tijdens mijn yogalessen heb geleerd. Mijn handen omklemmen krampachtig het stuur van het kleine autootje dat ik heb gehuurd. Om me heen is het net *Mad Max* in een Fiat 500-versie. De Italianen rijden alsof het leven een game is en ze oneindig veel levens hebben. Geen enkel besef van risico, gevaar, of zelfs maar dat abstracte begrip dat we 'veilige afstand' noemen. Mezelf uit de stad en haar gevaarlijke buitenwijken zien te redden is een echte commando-missie. Ik gil, ik vloek, ik trap op de rem en zit vervolgens vast achter een vrachtwagen, terwijl twee anderen me al toeterend inhalen.

Zodra ik Siena voorbij ben, scheur ik met een iets lichter hart naar het zuiden. Ik nader mijn bestemming, en dat is te zien aan het landschap. Wijngaarden bedekken de goudkleurige hellingen, de zon werpt een helder licht op de olijfgaarden. Ik kan het niet laten; ik laat mijn raampje zakken en steek mijn arm naar buiten. De warmte bedwelmt me en het gezang van de krekels lijkt bijna oorverdovend.

Ik leg de laatste kilometers af terwijl ik mijn adem inhoud. En dan zie ik het. Monteluce. Er verschijnt een trotse glimlach rond mijn mond. Ik ben er. Alleen ik, een oude wegenkaart en mijn nogal vage richtingsgevoel, gevoed door jeugdherinneringen en een twijfelachtige intuïtie.

Het dorp ligt hoog op een heuvel en wordt omringd door dikke vestingmuren. De huizen staan dicht op elkaar. Het is een wirwar van lichtgele stenen, kleurrijke luiken en rode dakpannen. Ik neem een smal, geplaveid weggetje dat langzaam omhoogslingert naar de middeleeuwse vesting en kom midden in het dorpje terecht.

Ik parkeer de auto daar waar ik een plekje vind en loop naar de plek waar ik heb afgesproken met ene Paolo, die me de sleutels van het huis zal geven. Tijdens de wandeling wordt mijn blik naar elk vertrouwd hoekje getrokken: het muurtje waar ik als kind op zat, het ietwat wankele stenen bankje in de schaduw van twee platanen. In de verte doemt het kleine dorpsplein op, badend in het licht, met de fontein van wit steen. Ik herken de oude, houten kerkdeur, de verbleekte voorgevel van het café/kruidenierswinkeltje met zijn hoge tafels en houten krukken.

En bovenal zie ik de *trattoria*¹ van Lucia weer terug. Dezelfde geruimte tafelkleden, hetzelfde krijtbord, en die bedwelmende geur van tomaatensaus en knoflook, die als een belofte door de lucht zweeft. Volgens de achtenhalfjarige Juliette wordt er de allerbeste *pici all'aglione*² van de hele wereld klaargemaakt.

En zeg nu eens eerlijk, wie zou een jong meisje tegenspreken?

Ik duw de deur van het dorpscafé open, in de hoop hulp te vinden. Het dorpje is piepklein en iedereen kent iedereen. Hier weten ze ongetwijfeld wie Paolo Legiano is. Het belletje rinkelt boven mijn hoofd. Dit café moet net zo oud zijn als de fontein midden op het plein. De houten bar lijkt door de tijd gepolijst en de paar tafels binnen hebben de afgelopen dertig jaar zo gestaan. Een geur van koffie hangt in de lucht.

‘Hallo,’ zeg ik in mijn beste Italiaans.

Achter de bar zit een oude man de krant te lezen alsof zijn leven ervan afhangt. Hij beweegt niet, kijkt me niet aan en geeft geen antwoord. Je zou bijna denken dat ik een spook ben, of erger nog: een toeriste.

Naast hem stapelt een ongeveer zestigjarige vrouw glazen op met de gratie en het enthousiasme van een regenachtige maandagochtend. Haar blik glijdt nauwelijks mijn kant op, maar net genoeg om me duidelijk te maken dat als ik haar wil aanspreken, ik maar beter een goed excuus kan hebben. En de rode kater die op een versleten fluwelen stoel zit, staart me aan alsof hij hier de baas is – en waarschijnlijk ook over de zielen van iedereen die hier binnenkomt.

Toch moet er iets aan mijn gezonde verstand mankeren, want ik loop verder naar binnen. Ik heb de gekken op de weg overleefd, ik heb

1 Restaurant.

2 Klassiek Toscaans pastagerecht met tomaat en knoflook.

mijn weg zonder navigatie gevonden en mijn hele leven zit in twee koffers gepropt.

Als dat geen bewijs van vastberadenheid is, weet ik het ook niet meer.

‘Kunt u mij misschien helpen? Ik ben op zoek naar Paolo Legiano. Kent u hem?’

Even denk ik dat niemand gaat antwoorden. De man slaat een pagina van zijn krant om en de vrouw slaakt een langzame, diepe zucht. Je hoeft geen psycholoog te zijn om te begrijpen dat ik ze stoor.

‘Iedereen kent Paolo,’ zegt de serveerster uiteindelijk. ‘Maar niet per se om de juiste redenen!’

Ik klamp me vast aan de hoop alsof het een reddingsboei is en vlecht zenuwachtig mijn vingers in elkaar.

‘Ah, super. Mijn telefoon is bijna leeg. Ik moet Paolo echt steken.’

‘Bedoelt u niet spreken?’ corrigeert ze me.

‘Eh... ja, inderdaad. Hem spreken. Of eigenlijk: contact met hem opnemen,’ stamel ik, knalrood. Er is geen sprake van dat ik iemand ga neersteken.

‘Hij is in Siena,’ zegt ze.

‘Prima. In dat geval zal ik even op hem wachten.’

‘Hij komt pas volgende week terug.’

Ze trekt langzaam een wenkbrauw op en gooit dan haar theedoek over haar schouder met de precisie van een cowboy die klaar is om zijn pistool te trekken. Ik heb het gevoel dat als ik nog één woord zeg, ze het op mij zal richten.

Ik hou van een uitdaging. Echt waar. Dat motiveert me, helpt me vooruit te komen in het leven. Maar op dit moment zou ik graag een beginnersniveau of een ‘ontspanningsmodus’ willen kunnen kiezen. Zoals: Paolo bellen, het juiste huis vinden, een douche nemen en een drankje drinken terwijl ik van de zonsondergang geniet.

Ineens klinkt er een schorre mannenstem: ‘Waarom hebt u hem nodig?’

De man legt zijn krant neer en zijn blik glijdt langzaam van top tot teen over me heen.

Ik trek aan mijn topje, steek mijn handen in mijn donkere spijkerbroek en kijk naar mijn ballerina's. Als ik weer opkijk, frons de man

zijn wenkbrauwen en voel ik me naakt en een beetje ongemakkelijk.

Nu moet ik bewijzen dat ik prima in staat ben om dit droomleven dat ik voor mezelf heb verzonnen, aan te kunnen.

‘Omdat ik de bezetter van een huis hier ben. En Paolo kan mij wegwijs geven.’

De eigenaren van het café kijken me aan en knikken. Ofwel ik spreek vloeiend en verstaanbaar Italiaans – iets wat ik betwijfel – ofwel ik heb net iets belachelijks gezegd en ze gaan me het land uit zetten.

‘*Aspetta*¹... Jij bent de nieuwe eigenaar van...’

‘Ah ja. Eigenaar. Niet bezetter,’ onderbreek ik haar.

‘En Paolo zou je vandaag de sleutels geven?’

Ik knik, naïef en trots, alsof ik een gouden lot in een chocoladereep heb gevonden.

En dan barst het los.

Een schaterlach doet de oude man achter de bar door elkaar schudden. De vrouw doet ook mee, tussen twee hikken door. Geïntregeerd gaat de kat rechtop staan en houdt zijn kop schuin, alsof hij me beter wil bekijken.

Ik vraag me plotseling af of ik niet liever had gewild dat ze me hadden genegeerd en stil waren gebleven.

‘Welkom in het dorp,’ brengt de vrouw uit terwijl ze haar ogen afveegt. ‘En... veel succes!’

1 ‘Wacht...’